Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 179 355 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 oktober 2009 huwde verzoeker met S.L., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 18 oktober 2010 werd aan verzoeker een visum ‘type D’ afgeleverd.

1.3. Op 14 april 2011 biedt verzoeker zich aan bij de stad Antwerpen. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 15 en vervolgens van een verblijfskaart.

1.4. Uit de gegevens van het rijkregister blijkt dat verzoeker niet meer op het echtelijke adres verblijft sedert 14 december 2012 en dat hij en zijn echtgenote uit de echt gescheiden zijn bij vonnis van 6 maart 2014.

1.5. Op 5 november 2014 wordt verzoeker verzocht alle nuttige informatie over te maken in het kader van een socio-economisch onderzoek overeenkomstig artikel 42*quater*, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker legde stukken voor op 2 december 2014.

1.6. Op 16 juni 2015 wordt de beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[…]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard.

Betrokkene huwde met de referentiepersoon op 06.10.2009 te Howara (Palestina). Hij komt aan in België met een visum type D - gezinshereniging. Hij meldt zich aan bij de bevoegde diensten van de stad Antwerpen en wordt na een positieve woonstcontrole in het bezit gesteld van een bijlage 15 (welke zijn verblijf voorlopig dekt tot 29.05.2011) en een F-kaart, geldig tot 26.04.2016.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene niet meer op het echtelijke adres verblijft sedert 14.12.2012. De echtscheiding werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 06.03.2014. De echtscheiding werd op 04.06.2014 te Brussel in de registers overgeschreven.

Op 09.07.2014 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4.
Deze instructies werden op 05.11.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:
- addendum dd. 06.12.2013 bij het arbeidscontract van dezelfde datum (A. H.) met de bevestiging van de aanpassing van de contracturen van betrokkene; beëindiging van deze arbeidsovereenkomst dd. 24.03.2014 en bijbehorend formulier C4 van de RVA.
- formulier C1 - aangifte van de persoonlijke en familiale toestand (aanvraag werkloosheidsuitkering RVA) dd. 08.07.2014; schrijven van ABW Hoboken dd. 01.12.2014 waaruit blijkt dat betrokkene onder voorbehoud van goedkeuring door de RVA recht heeft op uitkeringen. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt of betrokkene effectief uitkeringen heeft ontvangen.
- arbeidsovereenkomst van bepaalde duur dd. 29.11.2014 voor voltijdse tewerkstelling (C. E.) voor de periode 15.11.2014 - 15.05.2015: uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling werd stopgezet op 28.01.2015. Betrokkene is momenteel tewerkgesteld bij een andere werkgever. Er werden echter geen bijkomende documenten (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ...) betreffende deze tewerkstelling voorgelegd. Onze dienst heeft dan ook geen zicht op de exacte aard van deze tewerkstelling, of op het huidige netto-inkomen van betrokkene.

Er werden geen overige documenten voorgelegd. Betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren (arrest RvS 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene werkwillig was. Echter, het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzing- en dat de jonge leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.

Gelet op deze elementen kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Voor zover betrokkene zich beroept op de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42quater, §4, dient opgemerkt te worden dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater, §4, 1°. Echter, betrokkene toont niet afdoende aan over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, te beschikken om financieel voor zichzelf te voorzien en bijgevolg niet ten laste te vallen van de Belgische staat. Tevens toont betrokkene niet aan te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet, van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij licht het enig middel toe als volgt:

“8.1. Op 09.07.2014 werd verzoeker uitgenodigd bewijsstukken over te maken over zijn huidige situatie. Hij heeft verschillende documenten overgemaakt omtrent zijn situatie. Op 16.06.2015 werd de beslissing genomen tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.
Er werd een einde gemaakt aan zijn verblijf overeenkomstig het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.
Dat het verblijfsrecht van verzoeker ten onrechte werd beëindigd.
Artikel 42quater Vreemdelingenwet 15/12/1980 kan slechts in zeer uitzonderlijke situaties worden toegepast. De Dienst Vreemdelingenzaken is geenszins verplicht om toepassing te maken van voormelde bepaling (in de wettekst staat het woord 'kan' hetgeen duidt op een mogelijkheid en geen verplichting) zodat zij haar beslissing wanneer zij hier wel toepassing van wenst te maken uitgebreid dient te motiveren.
Artikel 42quater Vreemdelingenwet bepaalt:
" § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijfjaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :
1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;
2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;
3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;
4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;
5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk
[■■■]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.
§2.[...]
§3. [...]
§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :
1 ° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procédure tôt ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;
2° of [...]
3° of [...]
4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;
en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.
§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. "
De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de uitzonderingsbepalingen voorzien in artikel 42quater §4 Vreemdelingenwet. Dat er geen intrekking van het verblijf van verzoeker mocht gebeuren nu hij zich in de situatie bevindt van artikel 42quater §4, 1° Vreemdelingenwet. Dat verzoeker immers meer dan drie jaar is gehuwd geweest, waarvan meer dan een jaar in het Rijk. Dat hij in eigen onderhoud voorziet en dus niet ten laste is van de Belgische staat nu hij werkt en verwerende partij dit ook wist. Waar hij precies werkt of hoeveel hij verdiende is minder relevant. Aangezien hij werkte en gelet op het feit dat hij steeds regelmatig was ingeschreven was hij uiteraard ook verzekerd voor ziektekosten bij een ziekenfonds. Uit niets blijkt het tegendeel. Hij is altijd verzekerd geweest. Waarom dit zou zijn veranderd is een onbegrijpelijke veronderstelling. Het verblijf van verzoeker kon dan ook niet worden ingetrokken. Dit desalniettemin doen bij een vreemdeling die reeds jaren legaal verblijft, in eigen onderhoud voorziet door te werken, en als elke andere burger verplicht verzekerd is ook kennelijk onredelijk.
De Dienst Vreemdelingenzaken handelt verder op een kennelijk onredelijke wijze en heeft onvoldoende rekening gehouden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Dat het kennelijk onredelijk is om verzoeker naast de beëindiging van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu het bevel om het grondgebied te verlaten op geen enkele wijze werd gemotiveerd. Dat de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar artikel 52 §4, 5de lid Vreemdelingenbesluit 08.10.1981 dat verwijst naar de "weigering van verblijf' en niet naar de "beëindiging van het verblijf'. Een manifeste schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet is gemotiveerd (schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).
Verzoeker was in het bezit van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij verbleef regelmatig in België in functie van zijn huwelijk sedert 11.10.2010. Hij is verzekerd bij het ziekenfonds en werkt in loondienst. Hij heeft immer beroep gedaan op sociale diensten. Hij is opnieuw gehuwd en is vader van een pas geboren kind.
Dat het onredelijk en onzorgvuldig is om tot de beëindiging van het verblijf te beslissen zonder hierbij rekening te houden met het feit dat hij werkt, een kind heeft, een echtgenote, het langdurige verblijf in België en het langdurige vorige huwelijk van verzoeker, alsook de onveiligheid in het land van herkomst.
De bestreden beslissing schendt dan ook het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.
Dat gelet op het voorgaande en de persoonlijke situatie van verzoeker het kennelijk onredelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf van verzoeker heeft beëindigd.

8.2. De bestreden beslissing verwijst aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:
"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken. "
Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "zo nodig" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).
Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non. "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur. ' ' (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).
Ten overvloede, voor zover dient te worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient er aan herinnerd te worden dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het kwam de verwerende partij toe om duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing welke bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet wordt toegepast zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet het vereist, quod non. De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de beëindiging van het verblijf. Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.
8.3. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd en verder onderhoudt. Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven. zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare or de en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn minderjarig kind dat recent geboren is, en met zijn echtgenote. Deze familieband is zonder twijfel voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dat verzoeker bovendien reeds lange tijd in België verblijft, dat hij hier werkt, en dat zijn leven hier afspeelt. Dat een terugkeer naar het land van herkomst Palestina bovendien onveilig is, zodat terug keer sowieso geen optie is. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.
Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd en dat de bestreden beslissing er voor zal zorgen dat het contact tussen verzoeker en zijn gezin beëindigd en onmogelijk gemaakt zal worden. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst en dat zijn gezin hem onmogelijk kan volgen.
Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Het gezin van verzoeker kan niet zonder hun echtgenoot en vader die overigens ook de kostwinner is. Door de bestreden beslissing, verliest hij ook zijn bestaande sociale netwerk en dient zij zijn leven terug op te bouwen in een voor hem vreemd en vooral ook gevaarlijk land zonder enig toekomstperspectief.
Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij is volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij spreekt de Nederlandse taal en deelt de Belgische normen en waarden. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Hij werkt hier dagelijks en sedert lange tijd. Hij is zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.
Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.
8.4. De Dienst Vreemdelingenzaken had dan ook niet de mogelijkheid om het verblijf van verzoeker te beëindigen onder de voorwaarden bepaald in het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.
De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.
De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM.
In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, die stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing, die een einde stelt aan het recht op verblijf, wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden omdat er sedert 14 december 2012 geen gezamenlijke vestiging van de echtgenoten meer is en de echtscheiding werd uitgesproken op 6 maart 2014. Verder wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de uitzonderingsgronden, voorzien in artikel 42*quater*, §4, 4°, van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd omtrent zijn specifieke situatie.

Voorts verwijst de bestreden beslissing naar artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, dat stelt: ""*Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken*."

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, en wordt gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij naliet te motiveren waarom zij *in casu* besliste om de beslissing, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet gelet op hogervermelde motivering niet in waarom de verwerende partij in het kader van

haar discretionaire bevoegdheid tekort zou zijn geschoten bij de formele motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich niet tot een loutere vermelding van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.
De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "*verder*" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "*het waarom*" of "*uitleg*" dient te vermelden.
De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet bepaalt:

" § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :
1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;
2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;
3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;
4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;
5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.
[…]
Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.
§ 2. […]
§ 3. […]
§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :
1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;
2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;
3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;
4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;
en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om

te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.
§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan".

Verzoeker betoogt dat hij aanspraak kan maken op de in artikel 42*quater*, §4, 1°, van de vreemdelingenwet voorziene uitzonderingsgrond aangezien het huwelijk meer dan drie jaar heeft stand gehouden; het huwelijk werd afgesloten op 6 oktober 2009 en de gezamenlijke vestiging werd pas beëindigd op 14 december 2012.[2]
De Raad merkt op dat aan verzoeker op 11 mei 2011 een F-kaart werd afgeleverd, geldig tot 26 april 2016. Uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk zou zijn ingezet vóór 14 december 2012, zodat dit de datum wordt geacht te zijn waarop de gezamenlijke vestiging werd beëindigd. Aldus maakt verzoeker aannemelijk dat het huwelijk drie jaar heeft geduurd, waarvan een jaar in het Rijk.

Evenwel blijkt uit artikel 42*quater*, §4, van de vreemdelingenwet dat niet enkel het huwelijk drie jaar moet hebben geduurd, maar ook dat: "*en te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 november 2014 niet enkel werd verzocht de documenten voor te leggen die nuttig zijn met het oog op de toepassing van artikel 42*quater*, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, hij werd op dezelfde datum eveneens verzocht de bewijzen met betrekking tot de uitzonderingsgronden van artikel 42*quater*, §4, van de vreemdelingenwet over te maken.

Verzoeker legde naar aanleiding van de uitnodigingen van 5 november 2014 de volgende documenten voor:

"- addendum dd. 06.12.2013 bij het arbeidscontract van dezelfde datum (A. H.) met de bevestiging van de aanpassing van de contracturen van betrokkene; beëindiging van deze arbeidsovereenkomst dd. 24.03.2014 en bijbehorend formulier C4 van de RVA.
- formulier C1 - aangifte van de persoonlijke en familiale toestand (aanvraag werkloosheidsuitkering RVA) dd. 08.07.2014; schrijven van ABW Hoboken dd. 01.12.2014 waaruit blijkt dat betrokkene onder voorbehoud van goedkeuring door de RVA recht heeft op uitkeringen. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt of betrokkene effectief uitkeringen heeft ontvangen.
- arbeidsovereenkomst van bepaalde duur dd. 29.11.2014 voor voltijdse tewerkstelling (C. E.) voor de periode 15.11.2014 - 15.05.2015: uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling werd stopgezet op 28.01.2015. Betrokkene is momenteel tewerkgesteld bij een andere werkgever. Er werden echter geen bijkomende documenten (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ...) betreffende deze tewerkstelling voorgelegd. Onze dienst heeft dan ook geen zicht op de exacte aard van deze tewerkstelling, of op het huidige netto-inkomen van betrokkene."

Dienvolgens werd in de bestreden beslissing besloten dat hij niet aantoont *"over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, te beschikken om financieel voor zichzelf te voorzien en bijgevolg niet ten laste te vallen van de Belgische staat. Tevens toont betrokkene niet aan te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt."* Dit besluit steunt op het oordeel dat verzoeker geen zicht biedt op de exacte aard van zijn tewerkstelling en op zijn huidig netto-inkomen.

Verzoeker werd op 5 november 2014 verzocht bewijzen van tewerkstelling neer te leggen. Verzoeker ging hierop in en legde verschillende tijdelijke contracten neer, waarvan het recentste, blijkens de bestreden beslissing, beëindigd zou zijn op 28 januari 2015. De verwerende partij stelt dat het aan verzoeker toekomt om zijn dossier te actualiseren, evenwel kan het huidige geval, waarbij een recht op verblijf wordt beëindigd, niet worden gelijkgesteld met een aanvraag, in welk geval van de betrokkene kan worden verwacht dat hij deze nauwlettend opvolgt en actualiseert zolang er geen beslissing werd genomen. *In casu* werd verzoeker op 5 november 2014 uitgenodigd om bewijzen van tewerkstelling voor te leggen. Zowel uit de bestreden beslissing als uit de stukken van het administratief dossier blijkt

dat verzoeker naar aanleiding hiervan bewijzen van tewerkstelling heeft neergelegd en dat de aangetoonde tewerkstelling op dat ogenblik actueel was. Van verzoeker kan evenwel niet worden verwacht dat hij anticipeert op de tijdsduur die de verwerende partij nodig meent te hebben om een einde aan zijn recht op verblijf te stellen, *in casu* meer dan acht maanden. Bovendien blijkt uit de motivering de bestaande bestreden beslissing dat de verwerende partij goed weet dat de tewerkstelling die hij in november 2014 aantoonde op 28 januari 2015 een einde nam en dat verzoeker *"momenteel tewerkgesteld is bij een andere werkgever."* Nu van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij precies weet op welk ogenblik dat verwerende partij de beslissing tot beëindiging van verblijf zal nemen, indien zij deze al neemt, kon hij er in redelijkheid van uitgaan dat hij genoegzaam gevolg heeft gegeven aan verweerders schrijven van 5 november 2014. Nu blijkt dat de verwerende partij ervan op de hoogte was dat verzoekers inmiddels tewerkgesteld was bij een andere werkgever, kon zij niet zonder miskenning van de gegevens van de zaak oordelen dat verzoeker niet beschikt over bestaansmiddelen, zoals vereist door artikel 42*quater*, §4, laatste lid, van de vreemdelingenwet. Zij diende, indien zij dit nodig achtte, de verzoekende partij dan ook uit te nodigen aanvullende bewijzen van tewerkstelling voor te leggen.

Ook met betrekking tot de aansluiting bij een ziekenfonds blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker een bewijs daarvan heeft bijgebracht bij het indienen van zijn initiële verblijfsaanvraag in 2011. Uit het feit dat aan verzoeker een F-kaart werd afgeleverd blijkt genoegzaam dat een bewijs daarvan door de verwerende partij werd aanvaard. Verzoeker, die in de huidige stand van het geding aannemelijk maakt dat hij steeds in zijn eigen inkomen heeft voorzien, kan worden bijgetreden waar hij stelt dat er geen reden is om aan te nemen dat hij thans plots niet meer over een ziektekostenverzekering zou beschikken. Verzoeker voert terecht aan dat dit steunt op een "*onbegrijpelijke veronderstelling*".

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de verwerende partij haar beslissing heeft gestoeld op een onvolledig onderzoek van de zaak, derwijze dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 42*quater*, §4, van de vreemdelingenwet aannemelijk wordt gemaakt. Het enig middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	C. VERHAERT